

OMILIE PENTRU TOȚI SFINȚII

14.6.2020

Astăzi, Cerul și pământul sărbătoresc cu slavă și cinste pe nenumărații sfinți ai Bisericii lui Hristos. Această sărbătoare cinstește pe toți sfinții care se bucură întru Domnul, din toate părțile lumii și din orice epocă. Pe mulți dintre ei îi cunoaștem pe nume și îi prăznuim de-alungul anului. Cu toate acestea, sunt multi alții necunoscuți, și din acest motiv Biserica a dedicat duminica de după Rusalii pentru a cinstii pe toți sfinții, pentru a putea fi prăznuiți de toți. Alegerea acestei zile anume este, de asemenea, semnificativă, pentru că cu Harul Duhului Sfânt au fost ei sfințiți.

Conform Sinaxarului, acești sfințiți includ: cele nouă cete ale îngerilor; strămoșii, patriarhii și profeții Domnului din Vechiul Testament; Sfinții Apostoli; martirii; ierarhii; mucenicii slujitori; mărturisitori; asceți; împreună cu toți cei neprihăniți, fie că sunt bărbați, femei sau copii. Aceștia cuprind pe nenumărații ai căror nume sunt cunoscute numai de Dumnezeu. În plus, cinstim pe Preasfânta Fecioară Maria. Această zi este de asemenea stabilită pentru a ne încuraja să urmăm calea Sfinților atât cât suntem în stare, să luptăm cu râvnă spre sfințenie.

Acesta poate fi un lucru înfricoșător la care să cugetăm, pentru că ne gândim la păcatele și îndoielile noastre. Ne gândim la marii sfinți precum Sfântul Nicolae și alții celebri pentru minunile lor. Ceea ce este important să ne amintim este că nu suntem chemați să fim lucrători ai minunilor. Sfințenia este îndepărtarea de diavol și de lucrările sale. Cinstea pe care acești mari sfinți o primesc de la Dumnezeu, inclusiv darul facerii de minuni, este rodul ostenețelor lor spirituale. În acest fel, ei sunt capabili să ne ajute.

Trebuie să ne fie clar ce ne spune Dumnezeu când spune: „și veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeu vostru, sunt sfânt” (Leviticul 20: 7; 1 Petru 1:16). El ne cheamă să ne îndepărtăm de diavol și de păcat și să trăim după voia lui Dumnezeu cu credință, dragoste și devotament. Nu este pentru noi să spunem că vom deveni sfinți prin propria noastră putere. Numai Dumnezeu este Sfânt, iar cine este în comuniune cu Dumnezeu și este unit cu El se va împărtăși în această sfințenie. „Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfințește.” (Leviticul 20: 8). Cineva poate vorbi elocvent despre Hristos, poate să dea pomană, să doneze cu generozitate Bisericii, să participe la fiecare Sfântă Liturghie, să primească Sfânta Împărtășanie și chiar poate face minuni; dar dacă acea persoană face acest lucru pentru propria glorie și se declară sfânt, atunci pentru Dumnezeu ei nu sunt nimic. Ei nu sunt mai buni decât fariseii dacă își dau lor credit și nu-L slăvesc pe Dumnezeu pentru acestea. Domnul a spus: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisii lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.” (Matei 7: 22-23). Vai de persoana care, auzind laudele oamenilor, crede că a devenit un sfânt! Persoana cu adevărat sfințită crede că este doar un păcătos slab. Să ne amintim de Marele Apostol al neamurilor Sfântul Pavel, care în ultimele zile ale vieții sale a scris: „Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, din care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1:15). Amintiți-vă, de asemenea, cuvintele Sfântului Porfirie, un sfânt al zilelor noastre, răspunzând laudelor celorlalți cu declarația că nu este altceva decât „o cutie veche” (inutilă și fără valoare).

Frații și surorile mele, tocmai de asta avem nevoie, să realizăm că suntem păcătoși. Aceasta este realitatea noastră, pentru că nimeni în lume nu este fără păcat. Acest lucru este valabil și pentru Sfinții de care ne amintim astăzi. Unii dintre ei au avut vieți foarte păcătoase și erau cunoscuți pentru stricăciunea lor. Diferența este că au fost curățați prin pocăință. S-au întors împotriva patimilor și au fost vindecați de Sfintele Tainele ale Bisericii. Luminați de Duhul Sfânt, ei s-au luptat și au ajuns la îndumnezeire, ajungând la trecerea lor în rândul sfinților. Înțelegând acest lucru, putem vedea că toți putem ajunge la sfințenie, indiferent de unde venim sau în ce situație ne

regăsim. Harul lui Dumnezeu este un dar și în acest dar putem trăi sfințirea. Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură: „*Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră,*” (1 Tesaloniceni 4: 3). Acesta este motivul pentru care Sfânta noastră Biserică există, astfel încât, odată cu Sfintele Taine, învățătură și îngrijirea pastorală pe care le oferă, Dumnezeu ne dăruiește mijloacele de a deveni sfinți. Aceasta este voința Lui și noi trebuie deasemenea să ne dorim acest mare dar. Acesta este motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă din nou: „*Căutați pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul,*” (Evrei 12:14).

Fie ca și noi să fim inspirați de sfinții pe care îi sărbătorim astăzi și, cu mijlocirea lor, să urmăm căile lor. Amin.